

Secció I. Disposicions generals

CONSELL DE GOVERN

6993

Decret llei 4/2023, de 18 de juliol, de modificació del Decret legislatiu 1/2014, de 6 de juny, pel qual s'aprova el Text refós de les disposicions legals de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria de tributs cedits per l'Estat

I

El decret llei regulat en l'article 49 de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears, a imatge d'allò que preveu l'article 86 del text constitucional, constitueix un instrument en mans del Govern de la Comunitat Autònoma per fer front a situacions de necessitat extraordinària i urgent, encara que amb el límit de no poder afectar determinades matèries. Com a disposició legislativa de caràcter provisional que és, la permanència del decret llei en l'ordenament jurídic està condicionada a la ratificació parlamentària corresponent, mitjançant la denominada convalidació, sens perjudici de l'eventual tramitació ulterior del text del decret llei ja convalidat com a projecte de llei pel procediment d'urgència.

D'aquesta manera, el decret llei autònom constitueix una figura inspirada en la que preveu l'article 86 de la Constitució respecte del Govern de l'Estat, l'ús de la qual ha produït una jurisprudència extensa del Tribunal Constitucional. Així, aquest alt tribunal ha declarat que la definició, pels òrgans polítics, d'una situació de necessitat extraordinària i urgent requereix ser explícita i raonada, i que hi ha d'haver una connexió de sentit o relació d'adequació entre la situació excepcional i les mesures que es pretenen adoptar, les quals han de ser idònies, concretes i d'eficàcia immediata, tot això en un termini més breu que el requerit per la via ordinària o pels procediments d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis, tenint en compte que l'aplicació en cada cas d'aquests procediments legislatius no depèn del Govern.

En el context social i econòmic actual, caracteritzat per una situació de necessitat urgent en l'àmbit de l'habitatge a les Illes Balears, que en alguns indrets es pot qualificar com d'emergència, i també per una situació d'extraordinària incertesa en l'àmbit econòmic i financer a conseqüència essencialment de la guerra d'Ucraïna i de l'increment vertiginós dels nivells de preus —inclosos els tipus d'interès dels diners— al llarg d'aquests darrers anys, el Govern de les Illes Balears considera plenament adequat l'ús del decret llei per donar cobertura a diverses mesures de caràcter tributari directament adreçades a combatre, immediatament, les enormes dificultats d'accés a l'habitatge habitual de determinats col·lectius, com són els joves, les persones amb discapacitat, les famílies nombroses i les monoparentals, i també els efectes particularment negatius, en un context econòmic i financer com l'actual, en el patrimoni i, amb això, en la capacitat d'estalvi de les famílies, per raó de la tributació dels familiars adquirents en l'àmbit de l'impost sobre successions i donacions per causa de mort, inclosos els pactes successoris.

En tot cas, i des del punt de vista de la jurisprudència del Tribunal Constitucional en matèria de decrets lleis, les mesures que ara s'adopten responen a l'exigència que hi hagi una connexió de sentit o relació d'adequació entre la situació excepcional i les mesures que es pretenen adoptar.

Dit això, i com ha declarat també reiteradament el Tribunal Constitucional, la necessitat extraordinària i urgent que legitima formalment l'aprovació de decrets llei no constitueix un concepte jurídic indeterminat, sinó un judici de caràcter polític que correspon fer al Govern (titular constitucional o estatutari de la potestat legislativa d'urgència) i al Congrés o Parlament autònom (titular de la potestat de convalidar, derogar o tramitar el text com a projecte de llei), de manera que el control del Tribunal Constitucional es limita a un control extern tendent a verificar que no es produeixi un ús arbitrari del decret llei que desbordi els límits del que és manifestament raonable i que es respecti en tot cas el marge de discrecionalitat política de l'executiu estatal o autònom (sentències del Tribunal Constitucional —d'ara endavant, STC— núm. 14/2020, de 28 de gener, i núm. 40/2021, de 18 de febrer). Així mateix, la jurisprudència del Tribunal Constitucional no exigeix que la definició de la situació de necessitat extraordinària i urgent hagi d'estar justificada amb —o basada en— dades concretes, reals o actuals, ni en informació estadística de procedència oficial o d'un altre tipus (STC núm. 18/2023, de 21 de març), per la qual cosa no es requereix l'aportació de dades exactes en relació amb aquesta situació apreciada discrecionalment pel Govern (STC núm. 14/2020, de 28 de gener).

D'aquesta manera, n'hi ha prou que la situació existeixi, ja que la importància de remeiar com més aviat millor aquesta situació constitueix una valoració essencialment política d'ordenació de prioritats del Govern (STC núm. 14/2020, de 28 de gener), sense que aquesta conclusió pugui enervar-se pel fet que hi hagi altres possibles mesures (STC núm. 156/2021, de 16 de setembre). Alhora, la necessitat ha d'entendre's amb un caràcter flexible i ampli, és a dir, no com una necessitat absoluta que suposi un perill greu per al sistema constitucional, sinó com una

necessitat relativa respecte de situacions concretes dels objectius governamentals que requereixen una acció normativa immediata més breu que la requerida per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis (STC núm. 18/2023, de 21 de març).

A partir d'aquestes premisses, la necessitat que requereix l'acció normativa immediata es vincula normalment a situacions de caràcter eminentment socioeconòmic, com poden ser, entre d'altres, les relacionades amb les dificultats d'accés a l'habitatge, particularment per a determinats col·lectius vulnerables, per mor de la insuficiència de parcs públics i, en general, d'habitatge social, i també de l'increment exponencial dels preus de l'habitatge (STC núm. 14/2020, de 28 de gener), dificultats accentuades després de la pandèmia de la COVID-19 (STC núm. 8/2023, de 22 de febrer), sobretot quan aquestes situacions es produeixen en el marc del que el Tribunal Constitucional anomena conjuntures econòmiques problemàtiques, per al tractament de les quals el decret llei constitueix un instrument constitucionalment lícit, d'acord amb els objectius governamentals (STC núm. 137/2003, de 3 de juliol; núm. 40/2021, de 18 de febrer, i núm. 17/2023, de 9 de març).

En aquest darrer sentit, resulta innegable que, actualment, ens enfrontam a una conjuntura que es pot qualificar, si més no, d'incertesa econòmica i financera, inherent essencialment als riscos derivats de la imprevisible evolució de la guerra d'Ucraïna i a l'increment continuat dels preus d'aquests darrers anys (amb una variació a l'alça d'un 14,5 % tan sols entre el gener del 2021 i el maig del 2023, d'acord amb les dades ofertes per l'Institut Nacional d'Estadística) i, amb això, dels tipus d'interès, cosa que requereix reforçar en allò que sigui possible l'estalvi de les famílies (particulars i, si escau, empreses familiars) per a la seva mobilització posterior sense necessitat de recórrer a l'endeutament a tan altes taxes d'interès. El decret llei facilita així de manera immediata l'adopció de decisions econòmiques susceptibles de relançar l'economia (STC núm. 189/2005, de 7 de juliol), en el marc, així mateix, del mandat constitucional de protecció social i econòmica de la família (article 39.1 de la Constitució espanyola i STC núm. 8/2023, de 22 de febrer).

I això al marge que, com ha declarat també reiteradament el Tribunal Constitucional, la valoració de la necessitat extraordinària i urgent d'una mesura és independent de la seva imprevisibilitat, i pot tenir origen fins i tot en la inactivitat prèvia del Govern (STC núm. 137/2011, de 14 de setembre; núm. 1/2012, de 13 de gener, i núm. 18/2023, de 21 de març), ja que el que és rellevant no és tant la causa de les circumstàncies que justifiquen la legislació d'urgència com el fet que aquestes circumstàncies efectivament hi concorren (STC núm. 11/2002, de 17 de gener, i núm. 18/2023, de 21 de març).

D'aquesta manera, el fet que els terminis per aprovar una llei ordinària als parlaments autonòmics puguin ser més breus que en el cas de les Corts Generals només constitueix un element més a tenir en compte, particularment en els supòsits en què no es digui res sobre la necessitat i la urgència de corregir la situació diagnosticada (STC núm. 137/2011, de 14 de setembre), ja que, una vegada considerades la necessitat i la urgència de les mesures adoptades, no cal fer o aportar un estudi o pronòstic dels riscos que podrien derivar-se d'esperar a la tramitació de la modificació normativa pretesa pel procediment legislatiu ordinari (STC núm. 18/2023, de 21 de març).

Per contra, l'eficàcia immediata de la legislació provisional d'urgència que constitueix l'objecte del present Decret llei es verifica plenament, ja que es tracta de mesures legislatives vinculades en tot cas a tributs de meritació instantània, com són l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i l'impost sobre successions i donacions, i no a altres tributs de meritació periòdica amb competències normatives de la Comunitat Autònoma, com poden ser l'impost sobre la renda de les persones físiques o l'impost sobre el patrimoni, la modificació dels quals, si bé pot coadjuvar també a pal·liar la situació socioeconòmica actual, haurà de passar pel procediment legislatiu parlamentari pertinent, susceptible de produir-se i entrar en vigor abans del 31 de desembre del 2023.

Així mateix, les mesures que s'aproven per mitjà d'aquest Decret llei guarden una connexió indiscutible de sentit o idoneïtat amb la situació de necessitat extraordinària i urgent abans esmentada, ja que tracten de facilitar, d'una banda, l'accés de determinats col·lectius amb especials dificultats (com ara els joves, les persones amb discapacitat o les famílies nombroses i les monoparentals) al que hagi de constituir el seu habitatge habitual, mitjançant la dràstica reducció dels tipus de gravamen aplicables per aquestes adquisicions en concepte d'impost sobre transmissions patrimonials oneroses, i que en el cas dels menors de 30 anys i de les persones amb discapacitat en un grau igual o superior al 33 % es tradueix fins i tot en una bonificació del 100 % de la quota. En aquest sentit, cal esperar que l'aprovació immediata d'aquestes mesures en l'àmbit d'aquest impost sobre transmissions patrimonials oneroses estimularà la demanda d'habitatges, ja que alleujarà la càrrega fiscal inherent a l'adquisició, i d'aquesta manera es fomentarà també l'oferta pels actuals propietaris, amb la consegüent mobilització d'aquest important mercat d'habitatges de segona mà.

D'altra banda, l'establiment d'una bonificació del 100 % de la quota íntegra corregida aplicable en l'àmbit de l'impost sobre successions i donacions per a les adquisicions per causa de mort, incloses les derivades dels pactes successoris a què fa referència la Llei 8/2022, d'11 de novembre, de successió voluntària paccionada o contractual de les Illes Balears, pel que fa no tan sols als adquirents del denominat grup I (és a dir, descendents i adoptats menors de 21 anys), que ja gaudien fins ara d'una bonificació del 99 %, sinó també del grup II (és a dir, descendents i adoptats de 21 anys o més, cònjuges, ascendents i adoptants), així com d'una bonificació del 50 % per a les persones amb vincle de consanguinitat respecte del causant de caràcter col·lateral de segon i tercer grau (és a dir, germans, nebots i oncles) integrants del grup III, sempre que el causant no tenguí descendents o adoptats —o del 25 % en la resta de casos—, compleix la funció de reforçar la capacitat d'estalvi de les famílies i, amb això, l'adopció per part d'aquests adquirents familiars de les decisions econòmiques que considerin oportunes, susceptibles com ja s'ha dit de relançar l'economia, sense afectar en cap cas la ulterior tributació directa general dels eventuais rendiments del capital resultants d'aquestes decisions econòmiques en concepte d'impost sobre la renda de les persones físiques o, si escau, d'impost

sobre societats, ni la futura tributació directa del patrimoni adquirit pel successor en concepte, si escau, d'impost sobre el patrimoni, ni tampoc finalment la tributació indirecta general aplicable als consums d'aquesta renda en concepte, essencialment, d'impost sobre el valor afegit, d'acord amb la legislació vigent aplicable a aquests impostos de caràcter general.

II

Pel que fa als límits materials dels decrets lleis en matèria tributària, les normes provisionals que s'aproven en virtut d'aquest Decret llei respecten, així mateix, la jurisprudència del Tribunal Constitucional en aquest punt, en la mesura que, pel seu limitat abast en el conjunt del sistema tributari autonòmic i estatal, no incideixen de manera substancial en el deure de contribuir dels ciutadans, ni en termes absoluts —atès no tan sols que es tracta de sengles minoracions de gravamen dels dos tributs afectats pel Decret llei, sinó atesa també la càrrega tributària global resultant del conjunt de l'ordenament tributari vigent que ja suporten els contribuents— ni tampoc en termes relatius o de repartiment intern d'aquesta càrrega tributària global entre tots aquests.

I això és així des del moment en què les normes que s'aproven per mitjà d'aquest Decret llei afecten únicament dos tributs específics, com són l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i l'impost sobre successions i donacions, el fet imposable dels quals no constitueix cap gravamen general sobre la renda ni sobre el consum (com seria el cas de l'impost sobre la renda de les persones físiques, i de l'impost sobre societats, o de l'impost sobre el valor afegit), i ho fan a més d'una manera parcial respecte de les normes vigents, que ja preveuen actualment tipus de gravamen reduïts en l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, i també determinats beneficis fiscals de certa magnitud en l'impost sobre successions i donacions, particularment pel que fa als adquirents integrants del denominat grup I.

Una qüestió diferent és que aquests beneficis fiscals ja vigents es considerin insuficients per aconseguir els objectius prioritaris d'aquest Govern d'accés efectiu a l'habitatge habitual de determinats col·lectius i també d'estalvi de les famílies amb ocasió dels increments patrimonials que es posin de manifest per raó de transmissions lucratives per causa de mort, inclosos els pactes successoris, per les raons abans esmentades pròpies del context socioeconòmic actual.

Així doncs, i pel que fa a l'esmentat límit material, aquest Decret llei compleix també la jurisprudència del Tribunal Constitucional en aquest punt, a la vista dels pronunciaments emesos per aquest Tribunal en relació amb aquesta qüestió, en la mesura que les modificacions introduïdes per aquesta norma legal provisional no afecten, en el sentit constitucional del terme, és a dir, d'una manera substancial, el deure general dels ciutadans de contribuir al sosteniment de les despeses públiques, atès que ni l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats (STC núm. 14/2020, de 28 de gener) ni l'impost sobre successions i donacions (STC núm. 189/2005, de 7 de juliol) constitueixen tributs fonamentals del sistema tributari espanyol, com tampoc no ho són els impostos especials (STC núm. 137/2003, de 3 de juliol) o l'impost sobre l'increment de valor de terrenys de naturalesa urbana (STC núm. 182/2021, de 26 d'octubre), a diferència com ja s'ha dit dels impostos generals sobre la renda o el consum corresponents a l'impost sobre la renda de les persones físiques (STC núm. 182/1997, de 28 d'octubre, i núm. 189/2005, de 7 de juliol), a l'impost sobre societats (STC núm. 78/2020, d'1 de juliol), a l'impost sobre la renda de no residents (STC núm. 73/2017, de 8 de juny) i a l'impost sobre el valor afegit (STC núm. 182/1997, de 28 d'octubre).

És més, encara que s'entengués que aquests impostos sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i sobre successions i donacions formen part dels pilars estructurals del sistema tributari, les modificacions que s'hi fan tenen un abast parcial respecte de la legislació actualment ja vigent i, en tot cas, no afecten substancialment la posició dels contribuents en el conjunt del sistema tributari (STC núm. 189/2005, de 7 de juliol, i núm. 14/2020, de 28 de gener).

En aquest sentit, i pel que fa a les modificacions introduïdes en l'àmbit de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, resulta evident que, per la seva pròpia configuració i abast, aquestes modificacions pràcticament només afectaran la tributació per aquest impost d'una única operació d'adquisició d'habitatge habitual de cadascun dels subjectes passius potencialment integrants dels col·lectius beneficiats per la reducció del tipus de gravamen fins al 2 % —o per la bonificació de la quota fins a un 100 %—, i en tot cas per als col·lectius de joves menors de 36 anys o de 30 anys, segons els casos, respecte dels quals sempre s'ha de tractar del primer habitatge habitual. Per això, la posició absoluta i relativa d'aquests subjectes passius en el conjunt del sistema tributari, és a dir, la seva càrrega tributària total i agregada com a persones físiques, i també aquesta càrrega tributària total en relació amb la de la resta de contribuents de tot el sistema tributari, obviant fins i tot que es tracta en tot cas de reduccions d'aquesta càrrega, no es pot considerar alterada substancialment ni de bon tros a l'efecte del límit material propi dels decrets lleis de caràcter tributari.

Igual s'ha de dir en relació amb l'impost sobre successions i donacions, objecte de modificació bàsicament per als eventuais subjectes passius per aquest impost que constitueixin persones físiques integrants de l'anomenat grup II —i també, en menor mesura, del grup III— en la vessant d'aquest impost relativa en tot cas únicament a les adquisicions per causa de mort (inclosos els pactes successoris), una modificació que, per tant, dista fins i tot de la modificació integral del mètode de determinació de la base imposable de l'impost sobre l'increment de valor de terrenys de naturalesa urbana, amb la introducció, a més, d'un nou supòsit general de no subjecció, per mitjà del Reial decret llei 26/2021, de 8 de novembre, aplicable pel seu objecte a totes les transmissions de terrenys o de sòl urbà realitzades tant a títol onerosos com a títol gratuït (i per causa de mort o entre vius), així com també, pels seus subjectes, a totes les persones físiques o jurídiques i entitats sense personalitat jurídica, adquirents o transmissors segons els casos, de què tracta la STC núm. 17/2023, de 9 de març, per la qual es desestima el recurs

d'inconstitucionalitat interposat contra el Reial decret llei esmentat, per raó de no formar part aquest impost dels tributs fonamentals o bàsics del sistema tributari espanyol, ni particularment de la imposició directa, com tampoc no en forma l'impost sobre successions i donacions, ja que no constitueix un tribut global sobre la renda, sinó que, en paraules del mateix Tribunal Constitucional, es limita a una manifestació concreta de capacitat econòmica (*vid.* el fonament jurídic 3, lletra C), de l'esmentada STC núm. 17/2023, de 9 de març, amb citació expressa de la STC núm. 189/2005, de 7 de juliol, relativa específicament a l'impost sobre successions i donacions).

III

Per acabar, i des del punt de vista de les competències per raó de la matèria de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, cal afegir que el present Decret llei troba ancoratge, des d'aquest punt de vista substantiu, en el punt 28 de l'article 30 de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears, relatiu a l'ordenació de la hisenda de la Comunitat Autònoma, i també en l'article 129 —sobre les competències en matèria tributària— del mateix Estatut, d'acord amb l'abast i les condicions que fixa la Llei 22/2009, de 18 de desembre, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia i es modifiquen determinades normes tributàries, i en el marc general del sistema de finançament de les comunitats autònomes que preveu l'article 157 de la Constitució espanyola i la Llei orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes.

Per tot això, a l'empara de l'article 49 de l'Estatut d'autonomia, a proposta del vicepresident i conseller d'Economia, Hisenda i Innovació, i havent-ho considerat el Consell de Govern en la sessió del dia 18 de juliol de 2023, s'aprova el següent

Decret llei

Article primer

Modificació de l'article 10 del Text refós de les disposicions legals de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria de tributs cedits per l'Estat, aprovat pel Decret legislatiu 1/2014, de 6 de juny

S'afegeix una nova lletra, la lletra d), en l'article 10 del Text refós de les disposicions legals de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria de tributs cedits per l'Estat, aprovat pel Decret legislatiu 1/2014, de 6 de juny, amb la redacció següent:

d) *El tipus de gravamen aplicable és del 2 %, sempre que es compleixin els requisits de la lletra c) anterior, inclòs el valor màxim de l'immoble de 270.151,20 euros, en els supòsits específics següents:*

- 1r. Quan l'adquirent sigui menor de 36 anys i a més l'habitatge constitueixi el primer habitatge que adquireix.*
- 2n. Quan l'adquirent tingui dret al mínim per discapacitat d'ascendents o de descendents en l'impost sobre la renda de les persones físiques corresponent al darrer període impositiu el termini de declaració del qual hagi finalitzat.*
- 3r. Quan l'immoble adquirit hagi de constituir l'habitatge habitual del pare, la mare o els pares que convisquin amb el fill, la filla o els fills sotmesos a la pàtria potestat i que integrin una família nombrosa o una família monoparental, sempre que el preu d'adquisició de l'habitatge no sigui superior a 350.000 euros. En aquest cas, el tipus de gravamen és del 2 % per als primers 270.151,20 euros i del 8 % per a l'excés. Això no obstant, en el cas de famílies monoparentals de categoria general, el preu d'adquisició de l'habitatge no pot superar els 270.151,20 euros.*

Article segon

Addició d'un nou article 14 quater en el Text refós esmentat

S'afegeix un nou article, l'article 14 quater, en el Text refós esmentat, amb la redacció següent:

Article 14 quater

Bonificació autonòmica per a l'adquisició del primer habitatge habitual per joves menors de 30 anys i persones amb discapacitat

1. En les transmissions oneroses d'immobles que hagin de constituir el primer habitatge habitual de joves menors de 30 anys, o de persones amb un grau de discapacitat igual o superior al 33 %, s'ha d'aplicar una bonificació del 100 % de la quota tributària, sempre que hi concorrin els requisits següents:

- a) L'adquirent ha de tenir la residència habitual a les Illes Balears durant almenys els tres anys immediatament anteriors a la data de l'adquisició.*
- b) L'habitatge adquirit ha de ser el primer habitatge en propietat del contribuïent en territori espanyol.*
- c) L'adquirent no pot disposar de cap altre dret de propietat o d'ús o gaudi respecte de cap altre habitatge.*
- d) L'habitatge adquirit haurà d'assolir el caràcter d'habitual d'acord amb la definició i els requisits establerts en cada moment per la normativa reguladora de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Aquest caràcter d'habitual s'ha de mantenir durant un termini de tres anys, durant els quals no es pot transmetre l'habitatge.*

- e) El preu d'adquisició de l'habitatge no pot ser superior a 270.151,20 euros.
- f) La base imposable total per l'impost sobre la renda de les persones físiques del contribuïent corresponent al darrer període impositiu el termini de declaració del qual hagi finalitzat no pot ser superior a 52.800 euros en el cas de tributació individual o a 84.480 euros en el cas de tributació conjunta.
- g) El contribuïent i cap familiar respecte del qual el contribuïent sigui legitimari al temps de la meritació de l'impost no han de tenir l'obligació de declarar l'impost sobre el patrimoni corresponent al darrer període impositiu el termini de declaració del qual hagi finalitzat.

2. L'incompliment dels requisits establerts en la lletra d) de l'apartat anterior comporta la pèrdua sobrevinguda del benefici fiscal, i el contribuïent haurà de presentar una autoliquidació complementària en el període d'un mes a comptar de la data en què es produeixi l'incompliment i ingressar, juntament amb la quota, els interessos de demora corresponents.

3. Aquesta bonificació no eximeix de l'obligació de presentar l'autoliquidació de l'impost corresponent.

Article tercer

Modificació de l'article 36 del Text refós esmentat

L'article 36 del Text refós esmentat queda modificat de la manera següent:

Article 36

Bonificació autonòmica en les adquisicions de subjectes passius inclosos en els grups I i II

1. En les adquisicions per causa de mort i, per assimilació, en els pactes successoris a què es refereix la Llei 8/2022, d'11 de novembre, de successió voluntària paccionada o contractual de les Illes Balears, en les quals els subjectes passius per obligació personal de contribuir formin part dels grups I o II de l'article 21 d'aquest Text refós, s'ha d'aplicar una bonificació del 100 % sobre la quota íntegra corregida.

2. Per aplicar aquesta bonificació, en cas que s'adquireixin béns immobles, s'ha de consignar en l'escriptura pública corresponent el valor dels béns immobles adquirits, el qual no pot superar en cada cas el valor real.

3. Aquesta bonificació no eximeix de l'obligació de presentar l'autoliquidació de l'impost corresponent.

Article quart

Addició d'un nou article 36 bis en el Text refós esmentat

S'afegeix un nou article, l'article 36 bis, en el Text refós esmentat, amb la redacció següent:

Article 36 bis

Bonificació autonòmica en les adquisicions de subjectes passius inclosos en el grup III

1. En les adquisicions per causa de mort i, per assimilació, en els pactes successoris a què es refereix la Llei 8/2022, d'11 de novembre, de successió voluntària paccionada o contractual de les Illes Balears, en les quals els subjectes passius per obligació personal de contribuir siguin col·laterals de segon o tercer grau per consanguinitat del causant inclosos en el grup III de l'article 21 d'aquest Text refós i no concorrin amb descendents o adoptats del causant, o concorrin amb descendents o adoptats del causant desheretats, s'ha d'aplicar una bonificació del 50 % sobre la quota íntegra corregida.

Per a la resta de subjectes passius del grup III esmentat s'ha d'aplicar una bonificació del 25 % sobre la quota íntegra corregida.

2. Per aplicar aquesta bonificació, en cas que s'adquireixin béns immobles, s'ha de consignar en l'escriptura pública corresponent el valor dels béns immobles adquirits, el qual no pot superar en cada cas el valor real.

3. Aquesta bonificació no eximeix de l'obligació de presentar l'autoliquidació de l'impost corresponent.

Article cinquè

Modificació de l'article 88 del Text refós esmentat

L'apartat 2 de l'article 88 del Text refós esmentat queda modificat de la manera següent:

2. Quan el subjecte passiu pertanyi als grups I o II de l'article 21 d'aquest Text refós només s'ha de presentar la documentació indicada en la lletra b) de l'apartat 1 anterior d'aquest article.

Reglamentàriament es poden establir altres supòsits en què es pot eximir els subjectes passius de presentar aquesta documentació, o en què pot ser substituïda per una altra.

Article sisè

Modificació de la disposició adicional tercera del Text refós esmentat

La disposició adicional tercera del Text refós esmentat queda modificada de la manera següent:

Disposició adicional tercera

Referències al valor real

Les referències al valor real dels béns immobles o dels drets reals sobre immobles contingudes en els articles 10, 17, 17 bis, 36, 36 bis i 48 d'aquest Text refós s'han d'entendre efectuades al valor de referència previst en la normativa reguladora del cadastre immobiliari i, en particular, en la disposició transitòria novena i en la disposició final tercera del Text refós de la Llei del cadastre immobiliari, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març; o, quan no hi hagi valor de referència o aquest no pugui ser certificat per la Direcció General del Cadastre, al valor de mercat, d'acord amb el que disposa l'apartat 2 de l'article 10 del Text refós de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1993, de 24 de setembre, i l'apartat 3 de l'article 9 de la Llei 29/1987, de 18 de desembre, de l'impost sobre successions i donacions.

Disposició derogatòria única

Normes que es deroguen

Queden derogades totes les disposicions de rang igual o inferior que s'oposin, contradiguin o resultin incompatibles amb el que disposa aquest Decret llei.

Disposició final única

Entrada en vigor

Aquest Decret llei comença a vigir el mateix dia en què es publiqui en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears*.

Palma, 18 de juliol de 2023

La presidenta
Margarita Prohens Rigo

El vicepresident i conseller d'Economia, Hisenda i Innovació
Antoni Costa i Costa